

Sex splitter nya visor : Den första:
En sannfärdig wisa om flickan, som
hin...

18 B Skillingtryck E1887z3

E 1887Z³

Ser splitter

Nya Visor.

Den första:

En sannfärdig wisa

om

slickan, som hin håle flög in i turnyren på.

Den andra:

Karolina.

Den tredje:

Den öfswergifne.

Den fjerde:

Pelles Stockholmsresa.

Den femte:

Wärwisa.

Den sjette:

Norrlänningens hemlängtan.

Pris 12 öre.

Malmö, tryckte hos C. N. Andersson & Co., 1887.

Den första:

En sannfärdig wisa

om

fliskan, som hin håle flög in i turnyren på.

Mel. : "Zandahls kanon".

I flygande fläng jag en wisa har diktat;
Nog piken förstår ni, fast udden jag riktat
På qvinnornas bak för att ge en blesyr
At bakwända modet, som kallas turnyr.

Det war uti staden, här om qvällen, en flicka
Man såg promenerande ute och blicka
På wädbret och herrarne "uppstutfigt" yr,
Försejd med det fansygh som kallas turnyr.

Ur bakfliskan nysfiktet tittade linnat,
— försträcks ej du ungmö med blygsamma sinnet! —
Jag menar det linne, till näsduk man styr,
Dch som nu stadt fram der ur fliskans turnyr.

För hwar kavaljer, som hon möter, hon wippar
Med "bakverket" sitt nu; men bäst som hon trippar,
Så kände hon något, som likt ett "gesyr!"
Kom flygande in uti hennes turnyr.

Strax tror hon hin håle på fansyghet tittat
Dch genaste wägen till detta nu hittat,
Mot hemmet hon kosan så brådskande styr,
Men swänger så lagom nu på sin turnyr.

När sedan i skymningens mystiska dager
Det baktalta otyget af sig hon tager,
Hon ser, hur mot taket en fuling nu styr,
En "a n d e", en "o n d" en, ur hennes turnyr.

Hon skrifer och faller omfull med det detsamma,
Och systern, den yngre, omtalar för mamma,
Hur "anden" hon såg flyga ut, hufvudyr;
Men flickan hon swimmade på sin turnyr.

Ett ögonblick willrådig mamma sågs stanna,
Men snart fick hon werkliga saken besanna.
En slådermus war det, en bakflug wampyr,
Som näslat sig in uti flickans turnyr.

Nu sägs det, att flickan, som händelsen hände,
Är smått religiös efter detta elände:
Hon "tänker på ändan" hwar morgon som gryr,
När hon skall ta på sig sin fula turnyr.

Den andra:

Karolina.

1. Karolina! du mitt hjertas wän: Blott igenom dig
Kan jag lycklig bli. Karolina! hulda flicka du War ej ond
på mig, Jag älskar dig. "Nej, jag litar ej Uppå dina ord
Jag ej för en man Kärlek hysa kan". Karolina, ad hwar-
för då ej? War ej ond på mig, Ty jag älskar dig. .:.

2. Karolina! söta englabarn. Jag är hwarje stund
Redobogen dig; Karolina! o du perlefatt, Ad, hur långtar
jag Både dag och natt, "Manners smider är Endast
skrymteri, Sök dig då en ann', Lemna mig i fred." Karolina
ad! hwarför då ej? War ej ond på mig, Ty jag älskar dig. .:.

3. Karolina! ad, du känner ej Vängtan i mitt bröst,
Och min kärlekseld. Karolina! ad, Du känner ej denna ljuf-
wa tröst Uti mitt bröst. "Ja J männer wet Att med list
och swel Nätet lägga ut, Ni får derfor nej." Karolina! ad
hwarför då ej? War ej ond på mig Ty jag älskar dig. .:.

4. Karolina! tro mig säkert du; Ty min trohet är
Jde strymeri. Karolina! sköna englabild. Dig jag hörer
till Som en trogen vän. "Mamma säger städs: Tro ej
dotter min Hwad nu man dig sagt Om sin kärleksmakt.
Karolina! ad, hwarför då ej? War ej ond på mig. Ty
jag älskar dig. ;:

5. Karolina allerfönsta mö, Låt beweka dig Och
mig lyckliggör. Karolina! skänk mig nu ditt ja; Och som
kärleksphant Räck mig nu din hand. "Om ditt hjertas skatt
Mig blott helgas skall, Mottag då min hand Såsom kär-
leksphant," Karolina! enda hjertans vän, Du förtjenar mig,
Ty jag älskar dig. ::

6. Karolina! hulda tusensfön! Hvilken sällhetsfröjd
Lifwar nu mitt bröst Karolina! tag nu mot en kyss På
din runda kind Och rosendemund! "Dig jag hörer till!"
Gerna jag det will. Kyss och smeka mig Hjertans innerlig!"
Karolina! o, du öppnat har Med din kärlekshand Nu vårt
paradis. ::

Den tredje:

Den öfvergifne.

Det war en söndags morgon, då solen sagert sken,
Då sjöng en liten fogel så skönt från appलगren:
Hwad är wärdt du förjer för den vän som du har kär?
Du kan ju få en annau som mycket bättre är.

Sen war det också en morgon, då solen sagert sken,
Då sjöng en liten fogel så högt från appलगren: ✓
Tror du att jag kan glömma den vän som jag har kär,
Då har du aldrig wetat hwad trogen kärlek är.

Jag kände nog de qvalen som förestod min själ
Då du blef från mig tagen, jag mins det ganska wäl;
Det war wid sommartiden då det för mig blef höst,
Då jag blef något wredgad, jag fann ej någon tröst

O, du min lilla fogel, hwad du kan sjunga wäl,
Du bringar mod i hjertat och tröst uti min själ,
När tiden blir förliden och dagen blir för lång,
Då will jag gå i lunden och höra foglars sång.

Då will jag gå i lunden och tänka uppå dig,
Men inga bittra tårar skall fällas ifrån mig,
Ty tåligt will jag wänta uppå ett englabud,
Som förer mig till himmelen, till wännen och till Gud.

Lägg handen på min panna, rädf hit din pupurmund,
Du har wäl tid att stanna, jag färdig är på stund,
Att wi så troligt blandas och höra harpors ljud,
Tag du min själ, min anda, och för dem upp till Gud.

Den fjerde:

Pelles Stockholmsresa.

Ritton är war jag, då kärleken brände Uti hägen trots
som någon yngling här på jord. Resa jag will och bindeln
fände Uppå ryggen; wandra trygger Upp till högre nord;
Uch ja, tänkte jag, Det är ganska bra, Fattas bara, fattas
bara, Flickan söker jag.

Pappa och mamma, dessa kära båda, Ofta sagt mig,
akta Behr dig uti Stockholms stad, Wi wilja wänligt kära
Behr dig råda Gemma blifwa och dig gifwa Till jordbru-
karfarl, Men jag lyhna ej, Jag blott swarte nej, Farfars-
arfwet, Speciedaler Hundra, gaf de mej.

Snart war jag framme i den stora staden, Börja un-
dra mycket, fundera Uppå husena. Gatorna långa, såg jag
hela raden, Ej jag wiste, ej jag wiste, Hamna skulle jag.
Möter mig så kärt, Flickan stön och smärt, Jag betagen,
i behagen Följde henne twärt.

Uti en gränd, så mörk och trång för resten. Förde hon
mig, förde hon mig Twenne trappor opp, Jag war så
glad som sjelfwaste presten, Tyckte att jag, tyckte att jag

Rom i himlen blott, Dig min kära vän Känner jag igen,
Du är Pelle, du är Pelle Ifrån Roslagen.

Glad war jag nu, att ega denna flicka, Som så wän-
ligt, som så wänligt Herberge mig gaf, Dagar de gingo,
äta, älfka, dricka, Pengar fans det uti fickan Räckta nog
minsfann, Kär jag riktigt war I min flicka rar, Tänkte
gista, tänkte gista Mig en wacker dag.

Kärlek och win, muntra glada sänger, Trifwas skulle
trifwas skulle I wårt enkla hem, Ej du skall få någon
minsta ånger Öfwer att du, öfwer att du Bliwitt här min
vän, Jag skall köpa hus, Du skall stöpa ljus, Och små
piltar, och små piltar Ge och fällhetsrus

En wacker dag det war sent om qwällen Hem jag
lunka, hem jag lunka Till min flicka glad. Stjernorna
blänkte uppå himlapellen, Och jag möter, och jag möter
Kan ni gissa hwad? Flickan med en sprätt Arm i arm så
nätt: Kära Pelle kära Pelle, Glöm mig sa' hon nu!

Slagen jag blef lifsom utaf åfkan; Snart jag hade,
snart jag hade Inga pengar qwar, Tog mitt parti, glömdes
bort i brådskan Färwäl taga, färwäl taga Utaf Stockholms
stad; Hem jag reste ju. Tog mig der en fru. Lycklig är
jag, lycklig är jag Med min maka nu.

Den femte:

Wärwisa.

Bort med höga ting;
Låt man månans ring
Öfwer wårt begrepp sig wända
Kom du ljufwa wär,
Som nu råda får,
Och på wintern gör en ända!
Gumma, dräng och piga,
Dre, ko och qwiga,

Kalf och lam i gräset hoppa:
Tuppen med sin fru
Har förgättit nu,
Att han en gång skall bli soppa.

Se hur stuten går
Och med hornen slår,
Geten krummar sig för bocken,
Tackan yr och will,
Uppfylld af April
Roar all den ludna flocken,
Men min Marjo lilla,
Dren bölar illa
Männ man fodret honom nefar;
Tänk om det war allt,
Om vårt boskap swalt,
Tro mig, det blef andra lefar.

Dock, min Marjo, kom!
Bästa egendom,
Har jag dig och bröd,
Femton kalfvars död
Will jag då se an med löje;
Femtio höns och flera,
Trettio gås och mera
Skulle jag för dig ej akta
Sjelfwa katten wet
Med hwad härlighet
Mina ögon dig betrakta.

Den sjette:

Norrlänningens hemlängtan.

1. Hwi längtar du åter till fädernestrand, Mitt hjerta!
hwi slår du oroligt? När barndomens minnen de hwiska
ibland Om hembygdens skogar förtroligt? Förgäfwes du
ångrar den brinnande lust, Som gäckande dref dig till
främmande kust, Från hembygdens skogar och dalar.

2. Hwad drömde du wäl om den främmande jord
Hwad hoppas du ännu i söder? Hwi sökte du hjertan —
finns de ej i nord: Hwar finnas wäl trognare bröder?
Hwad sökte du fjerran, hwad brände din håg Hwad såg
du i söder som du icke såg I hembygdens skogar och dalar.

3. Jag minnes min hembygd wid dånande flod, Der
molnen sig hwila på fjellen. Der åldriga skogen mot
stormarna stod En grönskande mur omkring tjällen; Der
lifwet war ostuld och friden blott log, När dagen rann
upp eller nattwakteln slog. I hembygdens skogar och dalar.

4. Wäl söfwer min fader, wid gungande haf, Den
grönskande graf honom söfwer, Och granarna gro kring
den älskades graf Och släta sitt skugghwalf deröfwer. —
Men fädernetjället det blomstrar ju än, Och moder och
wänner mig mana igen Till hembygdens skogar och dalar.

5. Jag kommer! jag kommer wäl fjerran ifrån En
gång till att famna er åter! — Men kanske förfent slår
de älskades son Wid grafwarnes runor och gråter. Då
står jag förskjutet, der älskad jag war Och gråter — wid
minnet af forntida da'r — I hembygdens skogar och dalar.

Inlöst: Åkarp's antikv. Kat. 237/883. 1981. Pris: 60:—
Acc. n. 1981/24.